

DET AKSIOMATISKE

Et aksiom er 'en selvinnsynende påstand', som det står i ordboken eller 'en grunnsetning som ikke krever bevis', og hva er det orkestret Aksiom ikke krever å bevise; noe så prosaisk som deres egen musikalske grunnsetning, og hva går denne grunnsetningen ut på?

Aksiom er et 9-kvinnemanns ensemble med fløyte, saksofon, trombone, slagverk, piano, gitar, fiolin, cello og kontrabass samt dirigent (Kai Grinde Myrann); og for å lytte meg inn mot deres grunnsetning må jeg være lutrer øre og da dukke inn i mine hodetelefoner, og jeg tar sporene en etter en, og begynner med det første sporet som er komponert av Johan Svensson.

Shiver (fra 2014) er full av bankelyder, og er som en poltergeist; en bankeånd som går amok i et hus, men her er det ingen som går amok, alt er pent og forsiktig, og det er ikke bare bankelyder, det er også slag mot kontrabasstrenger, triller fra

strenginstrumenter, tromboner som plutselig blåser seg opp, eller en fløyte som piper konstant, men hva den skal varsle, det vet jeg ikke; det hele er svært akustisk, selv om det kan minne om elektronisk musikk.

Innimellom forstummer klangerne, det blir helt stille, som om noen holder pusten, så kommer klangerne tilbake, bankelydene tiltar og trillene øker; det er som om det knaker i et gammelt bygg, samt alarmerende lyder, og det er flere av dem, bare lavere som en bakenforliggende vegg.

Etter 7 minutter og 44 sekunder skjer det noe; en variant av pizzicato, hvis ikke mer som knipsing mot fiolinstrengene, helt ved strengestolen, som gir klangen av en tikkende klokke; som om det haster, men jeg aner ikke hva det kan være, og poltergeist fortsetter; det blåser lavt fra tromboner, fløyter, trompeter, og det som var pent og forsiktig, er nå litt mer aggressivt.

En gjennomgående lyd, som bare er lydhør i korte episoder av gangen, er som et mellomspill, men for hva vet jeg ikke, ettersom alt fortsetter som før, etter denne lyden; jeg hører den først etter 47 sekunder, og det er noe som drar fingeren raskt nedover en kontrabasstreng, samtidig som noen slår på et slagverk og en tynn fløytelyd løper med; det er en overgangslyd, eller virker å være det, men jeg må virkelig høre etter, ettersom det er mye som skjer, og på små områder; dette er Hitchcock på små flater; og lyden av den nedadløpende kontrabasstrengen er full av tilleggslyder, og så skjer det noe konstant, men så detaljert at en virkelig må spisse ørene, og en annen ting som er tydelig; dette er ikke bare Hitchcock på små flater, men også Chaplins koreograferte rømninger, alltid med en dame, vekk fra storvokste skurker.

Som hos samtlige verk, er det mange klanger, noen ganger på grensen til det kakofoniske, og klangkiftene skjer så fort at jeg blir sittende som på nåler og før jeg vet ordet av det, er stykket over i noe annet.

Det andre sporet **Papirosn** (fra 2013 av Lisa Streich) begynner også i det små, uten bankelyder, men med gitar, fløyte, piano, og en slags ringeklokke; og jeg aner ikke hva slags instrument som lager den lyden, så mer gitar, og noen flørlette strøk med fiolin, også pianoakkord, deretter mer fiolinstrøk; nå hardere, mer ringing fra det jeg ikke vet hva er; alt veldig fragmentert og omfangsrikt tilbakeholdt, så litt kraftigere lyd –

piano, fele, en streng blir slått, gitar, fløyte, som om det spilles hver for seg, og ikke sammen, lik som avsatt i ulike rom; en lav trombone drar ut en tone, det blir det nesten stille, ikke helt for det durer som fra et stemt kjøleskap; en gang hørte jeg et intervju med en musiker og komponist som hadde absolutt gehør, og han mente at hans sikringsskap gikk i D-dur; alt dette bare for å si at det er mye humor i dette sporet, som det er i de andre sporene, og det gravalvoret som hviler over samtidsmusikken, eller som noen har satt der, er feil.

2 minutter ute i dette sporet er det flere spisse lyder; det er felestrenger eller cello, og gitarstrenger som det blir dratt i, og det smeller, så å si, fra en trombone; jeg prøver å forfølge de ulike og fragmenterte tonene, men blir auditivt forbikjørt, all den stund dette er kompakte klangmasser.

Etter 5 minutter og 22 sekunder blir kjøleskapsduren dypere, ikke mye, men litt dypere, og en annen tynn fløytelyd vokser; også andre durer durer med – det høres ut som en cello, cello med bue, før en gitar lar seg høre, klokkeklang og en dirrende trombone, kraftig pianoakkord; igjen blir det stille, som for ikke å trække noen på tærne; alle disse fire komponistene har dette forbeholdne som et minste felles multiplum.

Helt på slutten av det andre sporet kvepper jeg, siden det kommer en høy fløytelyd, det er som om den detonerer, opp fra dette lavet suset, lik

som det er svak strøm som blir omdannet til sterk strøm, bare et øyeblikk før stillheten er tilbake.

Det tredje sporet er *Étude ralentissante* (fra 2014 av Øyvind Mæland), og det begynner med vibrafon, fløyte og vokal; denne kvinnestemmen hakker, som om hun fryser; hun nynner eller synger uten tekst, det er ikke nynning, ikke scatting heller, men noe som er lyddrivende, nesten som smerte, om ikke det er for dempet til å være smerte, men det minner om smerte; så forsvinner musikken og stemmen blir dypere, deretter høyere, til noe mer som hvin; sammen med en fløyte, for så å forstumme, og et piano tar over; vokalen kommer tilbake, da som et instrument.

Op det virker som en klage, og da er det Rakel jeg tenker på, og hennes klage i Det gamle testamente; den såkalte jeremiaden, ettersom hun hadde mistet sine sønner i 1. Mosebok, og selv om hun døde før sine sønner, så blir dette sett på som en profetisk klage over de kommende barna som kong Herodes soldater skulle drepe, og som senere har blitt kalt «Barnemordet i Betlehem», ettersom ett av de nyfødte barna; Jesus, kunne true Herodes kongelige plass, men Kristi kongerike var ikke, som det heter, 'av denne verden'.

Etter en stund (2:48) bryter klagen, og går ned til et dypere stemmeleie, der bak veksler stemmen mellom å være dyp og lys; slik fortsetter det før stemmen tar helt av og stiger til hvining; en cello bryter av stemmen, den kommer tilbake med mer hvining.

Det blir stille, ikke helt, det er noe som svakt knir, kelarmer, som en rar vind full av klanger, og etter 6 minutter og 37 sekunder omkalfatres stemmen igjen, og blir støttet av ulike instrumenter; det er nesten som stemmen driver skalaøvelser, før den toner ut og blir lavere, og på en måte drukner den i pianoakkorder, trombone, strykere, og helt på slutten kommer stemmen tilbake, sammen med piano, men da har den blitt svært lys.

Siste sporet er *Misantropi IIIb* (fra 2014 av Martin Rane Bauck); igjen er alt tilbakeholdt, og det er som et mumlekor; dette er lavbluss, liksom jul i de stille grender – hvorfor så stille og forbeholdent, inntil 4 minutter og 46 sekunder hvor en fiolin bryter den sammenpakkete reservasjonen, som en oppvåkning, men igjen; fra hva, eller til hva, det er noen underlige klanger som Bauck bruker, og det høres ut som fiolinstrenger, gitar, piano, og en pose med sand, eller erter, samt at noen slår noe hardt i gulvet; så noe som minner om hvit ulåt, liksom det er søkerstøy fra en radio; tverrfløyte og piano, dernest gitar, så helt stille, med ett lyden fra en fiolin.

Igjen smålåtenhet; og litt av den samme vinden som blåser gjennom de andre stykkene, bare med et appendiks; en sykkelpumpe, før slaget mot strengene, smålåten flere ganger, dernest høyere lyd, som å dra en tommel nedover alle strenger på en fiolin, mer sykkelklokke, strykere, men så langsomt at det nesten faller til isolerte klanger; det er som å være i den gamle franske

filmen 'Tåkekaien', eller i et fremmed havneområde om natten.

En lang periode er det bare sykkelpumpelyden; den alene uten andre instrumenter, etter 7 minutter og 8 sekunder kommer det et brudd med sykkelpumpen; den forsvinner ikke, men det blir mer strykere, piano, fløyte og en sykkelbjelle; og det slår meg at sykkelpumpen minner mer og mer om et lokomotiv, og det klanglige blir mer skremmende, og det som kunne ha vært et tog – bare med en avstandslyd, ettersom pumpelyden er svak som lavmælt astma – fortsetter å være et tog; ved å skru opp lyden kan jeg høre noe som minner om en blyant som blir gnidd raskt over et ark, og tonen fra en bjelle med sine intervaller, strykere, blåsere og piano blir som en flyalarm, nesten samtidig enkelte instrumenters anstrøk; lang fløytelyd, triangel, trombone (og veldig flott; pianotangenter som slår takten til noe som minner om åpningen på Sæveruds *Rondo Amoroso*) får meg til å tenke på passerende veibommer, og stasjoner, det misantropiske må ligge her; et tog med sin tilfangetatte last, jødiske familier, eller flyktninger fra Midtøsten, på vei mot sine ukjente destinasjoner.

De fragmenterte klangerne til Svensson, Mæland, (selv om han skiller seg litt ut på grunn av vokalen), Streich og Bauck er som slektninger til den ensomme, 60-talls avantgardekomponisten Bjørn Fongaard og hans *Aforismer for microintervallgitar*, mens Svensson også minner om Arne Nord-

heims *Lux et tenebrae*, og det er bemerkelsesverdig gjort av Aksiom å få klangerne til å ligge så tett opptil de elektroniske og bearbejdede lydene.

/ OLE ROBERT SUNDE

THE AXIOMATIC

An axiom is “a statement that is self-evident”, as it says in the dictionary, or “a principle that does not need to be proved”; and what is it that the orchestra, Aksiom, do not need to prove: something as prosaic as their own musical philosophy. But then, what is that philosophy?

Aksiom is a 9 woman-man ensemble with flute, saxophone, trombone, percussion, piano, guitar, violin, cello and double bass, and a conductor (Kai Grinde Myrann); and to listen my way to understanding their philosophy, I have to be all ears and dive into my headphones; I listen to the tracks, one after the other, starting with the first track, which is composed by Johan Svensson.

Shiver (from 2014) is full of knocking sounds, and is a like a poltergeist; a spirit that runs amok in a house, only no one runs amok here, everything is neat and orderly and not only are there knocking sounds, there is the rapping of double bass

strings, trills from string instruments, trombones that suddenly inflate, and a constantly whistling flute, but what it might augur, I have no idea; it's all very acoustic, though there is something reminiscent of electronic music.

Every now and then, the music stops, there is silence, as though someone was holding their breath, then the sounds return, the knocking increases, the trills rise, like the creaking in an old building, and the sound of alarms, several of them, only they are more muted like a wall in the background.

After 7 minutes and 44 seconds, something happens; a pizzicato variant, which is no more than the plucking of violin strings right by the bridge, which sounds like the ticking of a clock; as though time's running out, but I don't know for what; then the poltergeist continues; trombones, flutes and trumpets are blown quietly and what was neat

and orderly is now a little more aggressive. A section that is repeated over and over, but is only audible in short bursts at a time, is an intermezzo, though for what, I'm not quite sure, as afterwards everything continues as before; I first hear it after 47 seconds, someone running a finger swiftly down a double bass string, at the same time that someone else beats on a drum and a thin flute note runs alongside; it's a transitional sound, or at least, it seems to be, but I really have to listen hard as there is so much going on, and in small areas; this is Hitchcock on small surfaces; and the sound of a finger running down the double bass string is full of additional noises, and then there is something constant, so detailed that one really has to focus one's ears, and something else becomes apparent; this is not only Hitchcock in patchwork, it is also Chaplin's choreographed escapes, always with a woman, from great villains.

As in all the pieces, there are many sounds, sometimes on the verge of cacophony, and the changes are so fast that I sit on the edge of my seat, and before I know it, the piece has moved on to something else.

The second track, **Papirosn** (by Lisa Streich from 2013), also starts unassumingly, without any knocking sounds, but with guitar, flute, piano and a kind of bell; I have no idea what instrument makes that sound, then more guitar, and some feather-light strokes on the violin, a piano chord, then more violin stroking; but harder now, more

ringing from the instrument I don't recognise; everything is very fragmented and generously restrained, then the sound gets stronger – piano, a fiddle, a string being struck, guitar, flute, as though each was playing separately and not together, as though located in different rooms; a low drawn-out trombone note, then there is almost silence, but not quite as there is the humming of a tuned refrigerator; I once heard an interview with a musician and composer who had perfect pitch and he said that his fuse box was in D major; in other words, there is a lot of humour in this track, as there is in the other tracks, and the solemnity that often surrounds contemporary music, or that someone has wrapped it in, is misplaced.

Two minutes into this track there are several sharp sounds; a violin string or a cello, and a guitar string that are plucked, and there is a snap, if you can call it that, from a trombone; I try to chase the various, fragmented notes, but am auditorily overtaken, and all the while there is a compact tonal mass.

After 5 minutes and 22 seconds, the refrigerator humming gets deeper, not much, but a little deeper, and another reedy flute sound swells; other humming sounds hum along – it sounds like a cello, a cello and bow, before the guitar joins, then a bell and a trembling trombone, powerful piano chords; and again there is silence, as if not wanting to step on any toes; this restraint is a common feature of all the four composers.

Right at the end of the second track, I jump, as there is a high flute note, it's as if it detonates, up from the low hum, like a weak current that is transformed into a strong current, a split second before silence returns.

The third track is *Étude ralentissante* (by Øyvind Mæland from 2014) and it opens with a vibraphone, flute and vocals; the woman's voice chatters as though she were cold; she hums or sings without words, it's not humming, nor is it scatting, but something that drives the sound, almost like pain, perhaps too muted to be pain, but still reminiscent of pain; then the music disappears and the voice deepens, then rises again into something that resembles a whine; accompanied by the flute, only to fall silent and a piano takes over; the vocals return, but as an instrument.

It feels like a wail, and makes me think of Rachel and her lament in the Old Testament, the so-called jeremiad, for her lost sons, and even though she died before her sons, this is seen as a prophetic lament for the children that King Herod's soldiers will kill in the future, later called The Massacre of the Innocents, as one of the newborns, Jesus, had the potential to threaten Herod's position as king, but Christ's kingdom was not, as they say, 'of this world'.

After a while (2:48) the lament breaks, and dips to a lower pitch, and the voice then alternates

between high and low; and so it continues until the voice accelerates and rises to a whine; a cello interrupts the voice, which then returns with more whining.

Then there is silence, but not quite, there are some faint creaking noises, like a strange, ringing wind and after 6 minutes and 37 seconds, the voice is totally transformed and is now supported by various instruments; it is as though the voice is doing scale exercises, before it again dies away and fades and in a way drowns in the piano chords, trombone and strings, only to return at the very end, with the piano, but now it has become very high.

The final track is *Misantropi IIIb* (by Martin Rane Bauck from 2014); again, everything is restrained, and there is a mumbling choir; this is low key, like Christmas in quiet neighbourhoods - why so quiet and reserved - until 4 minutes and 46 seconds in when a violin breaks the compounded reserve, like an awakening, but then again, from where or to what; Bauck uses some strange noises that sound like violin strings, guitar, piano and a bag of sand, or peas, as well as someone hitting the floor hard, followed by something that sounds like white noise, the noise of searching for a station on the radio; flute and piano, then silence, with a note on the violin.

Again, restraint; and some of the same wind that blows through the other pieces, only with a sup-

plement; a bicycle pump before the beating of strings, subdued for several beats, then louder, as if a thumb was being drawn down all the strings on a violin, more bicycle bells, stronger, then slowly it almost disintegrates into isolated sounds; it's like being in the old French film, 'Port of Shadows', or some foreign port at night.

For a long time, there is only the sound of the bicycle pump; that alone with no other instrument, then after 7 minutes and 8 seconds, there is a break from the bicycle pump; it doesn't disappear, but there are more strings, a piano, flute and a bicycle bell; it occurs to me that the bicycle pump reminds me more and more of a locomotive, and the sounds become more frightening, and what could have been a train - only a distant sound, as the pump noise is weak like low-level asthma - continues to be a train; when I turn up the volume I can hear something that sounds like a pencil being scribbled quickly on paper, and the ring of the bell at given intervals, strings, wind and piano start to resemble a civil defence siren, with various instruments sounding at the same time; a long note on the flute, the triangle, trombone (and very impressive: the piano keys are struck in a tempo that resembles the opening of Sæverud's *Rondo Amoroso*) which make me think of passing road barriers, and stations; the misanthropic must lie in this: a train with its captive freight, Jewish families or refugees from the Middle East, on its way to an unknown destination.

The fragmented pieces of Svensson, Mæland (though the vocals make him slightly different), Streich and Bauck are all to relatives of the lonely, 60s avant-garde composer, Bjørn Fongaard and his *Aphorisms for microinterval guitar*; Svensson is also related to Arne Norheim's *Lux et tenebrae*, and the fact that Aksiom have managed to make the music so close to the electronic and manipulated sounds, is remarkable.

/ OLE ROBERT SUNDE

AKSIOM

Siden starten i 2010 har Aksiom etablert seg på den norske musikksenen som et ungt og dedikert ensemble for samtidsmusikk. Ensemblet har utspring fra Norges musikkhøgskole og jobber hovedsakelig med nyskreven nordisk musikk og improvisasjon.

Since forming at the start of 2010, Aksiom has gained a name for itself on the Norwegian music scene as a young and dedicated contemporary music ensemble. The ensemble, originating from the Norwegian Academy of Music, works mainly with new Nordic music and improvisation.

www.aksiomensemble.no

LYNETTA TAYLOR HANSEN

FLØYTE | FLUTE

FREDRIK BRANDSTORP OLSEN

SAKSOFON | SAXOPHONE

HENRIK MUNKEBY NØRSTEBØ

TROMBONE

ANDERS KREGNES HANSEN

SLAGVERK | PERCUSSION

JONAS CAMBIEN

PIANO

OLE MARTIN HUSER-OLSEN

GITAR + BAROKKGITAR | GUITAR + BAROQUE GUITAR

VILDE SANDVE ALNÆS

FIOLIN | VIOLIN

IVAN VALENTIN HOLLUP ROALD

CELLO

CHRISTIAN MEAAS SVENDSEN

KONTRABASS | DOUBLE BASS

KAI GRINDE MYRANN

DIRIGENT | CONDUCTOR

KAI GRINDE MYRANN

Kai Grinde Myrann (født 1987) er utdannet komponist og dirigent ved Norges musikkhøgskole, med bl.a. Ole Kristian Ruud som veileder. Han hadde sin avsluttende mastergradskonsert med KORK i 2013, med *Vårofferet* som hovedverk. Fra 2013 til 2015 var han assistentdirigent både i Bergen Filharmoniske Orkester og i Stavanger Symfoniorkester, hvor han har ledet en rekke konsertproduksjoner og samarbeidet med profilerte dirigenter. Siden 2015 er han ansatt som dirigentstipendiat ved Musikkonservatoriet i Tromsø.

Myrann har dirigert de fleste profesjonelle orkestrene i Norge, Sønderjyllands Symfoniorkester og Storstrøms Symfoniorkester i Danmark, samt ensembler som Oslo Sinfonietta, Forsvarets Stabsmusikkorps og Ensemble Ernst. I 2010 dannet han sammen med komponistene Martin Rane Bauck og Martin Ødegaard samtidsmusikensemblet Aksiom, som han fremdeles er fast dirigent for.

www.kaimyrann.no

Kai Grinde Myrann (born 1987) is a composer and conductor. He studied at the Norwegian Academy of Music, where he was taught by Ole Kristian Ruud, among others. The main piece at his Masters concert with the Norwegian Radio Orchestra in 2013 was Stravinsky's *Rite of Spring*. While working as assistant conductor for Bergen Philharmonic Orchestra and Stavanger Symphony Orchestra from 2013 to 2015, he conducted a number of concerts, and worked with many well-known conductors. In 2015, he was given a conducting fellowship by The Music Conservatory at The Arctic University of Norway and has been there since.

Myrann has conducted with most of the professional orchestras in Norway, as well as Sønderjyllands Symphony Orchestra and Storstrøm Symphony Orchestra in Denmark, and Oslo Sinfonietta, the Staff Band of the Norwegian Armed Forces and Ensemble Ernst. He is currently the conductor for the contemporary music ensemble Aksiom, which he formed together with composers Martin Rane Bauck and Martin Ødegaard in 2010.

STINE JANVIN MOTLAND

Stine Janvin Motland (født 1985) er en utøver og komponist basert i Stavanger, Oslo og Berlin. Med en instrumentalistisk og fysisk tilnærming utforsker hun stemmens akustiske potensial, og grensene for hva en sanger kan, og ikke kan være. Med stemmen som utgangspunkt, jobber hun med musikk og lydkunst som ofte kombinerer improvisasjon, performance og lydpoesi. Ved siden av hennes eget arbeid, synger hun nyskrevet samtidsmusikk, og medvirker som komponist og/eller sanger, danser og skuespiller i tverrkunstneriske prosjekter.

www.stinejanvinmotland.com

Stine Janvin Motland (born 1985) is a vocalist and composer based in Stavanger, Oslo and Berlin. She explores the physical aspects and acoustic potential of the voice, and the limits of what a singer can and can't be. With the voice as her starting point, she works with music and sound art, often combining improvisation, performance and sound poetry. As well as her own work, she performs new contemporary music and participates in multi-disciplinary projects as a composer and/or vocalist and actor.

PHOTO: EVA-FIORE KOVACOVSKY

JOHAN SVENSSON

Johan Svensson (født 1983) er en svensk komponist som arbeider i feltet mellom akustisk og elektronisk musikk med besetninger som strekker seg fra soloinstrument til symfoniorkester, med kammermusikk i fokus. Med en spesiell interesse for instrumental mekanisk musikk så vel som utforskning av relasjonen mellom lyd og fysisk handling, inneholder musikken hans ofte alternative måter å produsere lyd på med elektroniske midler. Han er kunstnerisk leder for og en av grunnleggerne av ensemblet Mimitabu.

Shiver 2014

Shiver (Oxford English Dictionary): 1. Shake slightly and uncontrollably as a result of being cold, frightened, or excited. 2. Each of the small fragments into which something such as glass is shattered when broken.

Stykket er bestilt av Aksiom med støtte fra Komponistenes vederlagsfond og ble urfremført på Ultimafestivalen / Nordic Music Days i 2014.

<http://johansvensson.nu>

Johan Svensson (born 1983) is a Swedish composer whose work explores the field between acoustic and electronic music. He mainly focuses on chamber music, but has also composed pieces for solo instruments and symphony orchestras. He is particularly interested in music technology, as well as exploring the relationship between sound and physical movement, and his music often contains alternative ways of producing sound by electronic means. He is a founding member and the artistic director of the ensemble Mimitabu.

Shiver 2014

Shiver (Oxford English Dictionary): 1. Shake slightly and uncontrollably as a result of being cold, frightened, or excited. 2. Each of the small fragments into which something such as glass is shattered when broken.

The piece was commissioned by Aksiom, with financial support from the Composers' Remuneration Fund, and was first performed at Ultimafestivalen / Nordic Music Days in 2014.

PHOTO: PER BUHRE

LISA STREICH

Lisa Streich, født i Norra Råda, Sverige i 1985, har studert komposisjon (M.Mus) og orgel (M.Mus) i Berlin (UdK), Stockholm (KMH), Salzburg (Mozarteum), Paris (Ircam) og Köln (HfMT) med blant andre Adriana Hölszky, Johannes Schöllhorn, Mauro Lanza, William Brunson, Margareta Hürholz, Ralph Gustafsson og David Smeyers. Mesterklasser med blant andre Chaya Czernowin, Brian Ferneyhough, Steven Takasugi og Hanspeter Kyburz utfyller musikkutdannelsen hennes. Verkene hennes har blitt framført på scener i Sverige, Tyskland, Israel, Østerrike, Frankrike, Storbritannia, USA og Canada, og har blitt kringkastet på svensk, tysk og tsjekkisk radio.

Musikken hennes har blitt spilt av blant andre Quatuor Diotima, Nouvel Ensemble Moderne, ensemble recherche, OENM, Ensemble Sonanza og Stockholms Kammarkör på blant annet Taschenopernfestival Salzburg, Deutschlandfunk, Sveriges Radio, Tzllil Meudcan, Acht Brücken, Acanthes og Schloss Solitude, ved ICMC og Ircam og i Kölnerdomen.

Hun har mottatt stipender fra Studienstiftung des deutschen Volkes og Cité des Arts, Paris / Kungliga Musikaliska Akademien, Stockholm. I 2013 fikk hun Anne-Sophie Mutter-fondet / Norrköpings Symfoniorkester og ble tildelt Busoni-prisen av

Akademie der Künste, Berlin. I 2014 fikk hun Konstnärsnämndens arbeidsstipendium og vant Bernd Alois Zimmermann-prisen. I 2015 ble hun plukket ut til et komponistportrett i Edition Zeitgenössische Musik og medfølgende CD-utgivelse på WERGO. Hun mottok Roche Young Commission for et nytt orkesterverk til Lucerne Festival 2017, og Deutsche Akademie Rom har tildelt henne et stipendopphold i Villa Massimo 2016/17.

Papirosn ²⁰¹³

Når ord i ett og samme øyeblikk smaker motstridende, når musikk smaker ulikt gjennom en og samme tone, som i tvetydig musikk eller når en underfundig tanke plutselig slipper fri – som når nydelig roseduft, fingerneemt papirhåndverk, sigaretter, stank, gift og død smelter sammen for å skape et fnugg av livsfølelse: Det er om dette flyktige øyeblikket dette stykket er skrevet.

Hvilke tanker kan en eggedeler framtvinge gjennom ulike musikalske handlinger? Kan den løsrive seg fra sin form og sin normale funksjon, og bli en bærer av nytt innhold? Eller vil den beholde sin form og funksjon, men i sammenkomst med andre former og fasonger skape ny verdi, blott ved å stadig vise til sitt sanne opphav, og dermed skape en bro til nytt innhold, og å la tallrike og mangeartede tanker krysse den vanlige tankestrømmen?

www.lisastreich.se

PHOTO: KATHARINA BORGMANN

Lisa Streich, born in Norra Råda, Sweden in 1985, studied Composition and Organ in Berlin, Stockholm, Salzburg, Paris and Cologne with among others, Adriana Hölszky, Johannes Schöllhorn and Margareta Hürholz. Master classes with people such as Chaya Czernowin, Brian Ferneyhough, Steven Takasugi and Hanspeter Kyburz complete her musical education.

Her works have been performed on stage in Sweden, Germany, Israel, Austria, France, Great Britain, USA and Canada, and have been broadcast on Swedish, German, Norwegian, Canadian and Czech radio. Her music has been played by, among others Quatuor Diotima, ensemble recherche and Stockholms Kammarkör at Taschen-opernfestival Salzburg, Ircam, Deutschlandfunk, Swedish Radio, Ultraschall, Tzili Meudcan, Acht Brücken and Cologne Cathedral.

She held a scholarship from Studienstiftung des deutschen Volkes and Cité des Arts, Paris / Kungliga Musikaliska Akademien, Stockholm. In 2013 she was a beneficiary of the Anne-Sophie Mutter Fund / Norrköping Symphony Orchestra and recipient of the Busoni Förderpreis of the Academy of Arts, Berlin. In 2014, she was awarded a working scholarship from the Swedish Arts Grants Committee and she won the Bernd Alois Zimmermann Prize. In 2015, she was selected for the Edition Zeitgenössische Musik to have a portrait CD released on WERGO. She received a

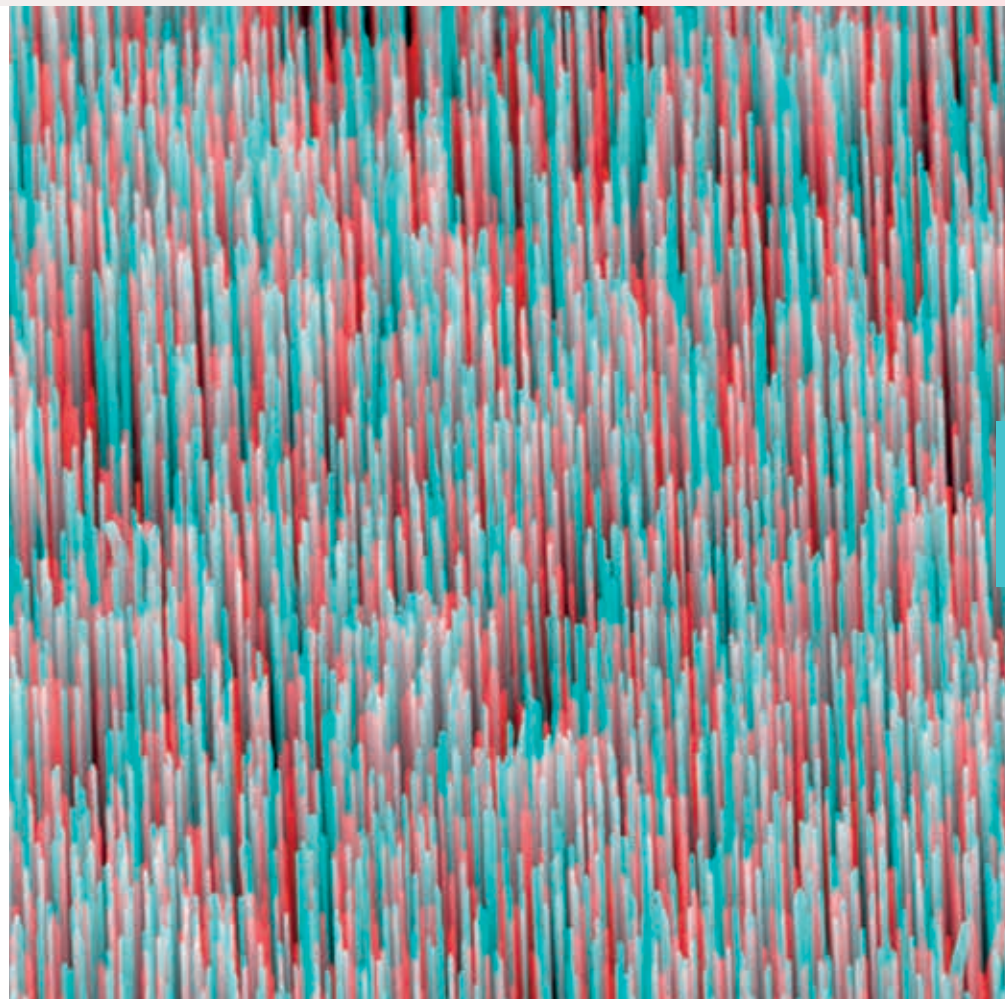
Roche Young Commission for a new orchestra piece for Lucerne Festival 2017, and she was awarded the Rome Prize by the German Arts Council to live in the Villa Massimo 2016/17.

Papirosn 2013

When at one and the same moment words taste contradictory, when music tastes differently through one and the same tone, like equivocal music or an ambiguous thought momentarily set free. Like the rare and precious moment when the lovely smell of roses, delicate paper craftsmanship, cigarettes, stench, poison, and death all combine to create a feeling for a perception of life. Around this little moment the piece is written.

What thoughts can an egg-slicer in connection with different musical actions provoke? Can it redeem itself from its form and normal function and become a vehicle of new content? Or will it keep its form and function, but in connection with other shapes and forms create new value, simply by constantly referring to its very origin, thereby throwing open a bridge to new content, letting numerous, different thoughts traverse the normal flow of thoughts?

The piece was commissioned by Musik i Syd, Ensemble Son and Ensemble Either/Or, with financial support from the Swedish Arts Council. It was first performed in Buffalo, USA, in 2013.

ØYVIND MÆLAND

Øyvind Mæland (født 1985) studerte klaver med Jiri Hlinka før han studerte komposisjon med blant annet Olav Anton Thommesen, Ivar Frounberg og Henrik Hellstenius.

Produksjonen hans består hovedsakelig av kammer- og ensembleverker, og han har samarbeidet med musikere og ensembler som Marco Fusi, Hans-Kristian Kjos Sørensen, Håkon Austbø, Pinquins, Oslo Strykekvartett, Kairos quartet, Aksiom, NOSO Sinfonietta, Bit20 med Pierre-André Valade, Telemark Kammerorkester og Oslo Sinfonietta med Christian Eggen.

Han har flere ganger samarbeidet med Stine Janvin Motland, som sammen med pianist Sanae Yoshida bestilte og turnerte med hans *Sci-fi-Lieder fra Nordsjøen*, en sangsyklus som etterhvert også tok form som opera: *Ad undas – Solaris Korrigert* for 6 sangsolister, fullt symfoniorkester og ni-stemt kor. Denne ble satt opp ved Den norske opera i 2013, og han arbeidet tett med Øyvind Rimbereid (dikteren av *Solaris Korrigert*) og regissør Lisa Lie.

Étude ralentissante 2014

«Étude ralentissante» kan oversettes med «sakende etyde». Stykket er bestilt av Aksiom med støtte fra Norsk kulturråd og ble urfremført på Ultimafestivalen / Nordic Music Days i 2014 med Stine Janvin Motland som solist.

www.oyvindmaeland.com

Øyvind Mæland (born 1985) studied the piano with Jiri Hlinka, before studying composition with, among others, Olav Anton Thommesen, Ivar Frounberg and Henrik Hellstenius.

His work mainly comprises chamber music, and he has worked with musicians and ensembles such as Marco Fusi, Hans-Kristian Kjos Sørensen, Håkon Austbø, Pinquins, Oslo String Quartet, Kairos Quartet, Aksiom, NOSO Sinfonietta, Bit20 with Pierre-André Valade, Telemark Chamber Orchestra and Oslo Sinfonietta with Christian Eggen.

He has worked with Stine Janvin Motland on several occasions; together with the pianist Sanae Yoshida, she commissioned and toured with his *Sci-fi-Lieder fra Nordsjøen*, a cycle of songs which eventually became the opera *Ad undas – Solaris Korrigert*, for six soloists, a full symphony orchestra and a nine-voice choir. It was performed at the Norwegian Opera in 2013, and he worked closely with the director Lisa Lie and the poet Øyvind Rimbereid, who wrote *Solaris Korrigert*.

Étude ralentissante 2014

"Étude ralentissante" could be translated as "slowing étude". The piece was commissioned by Aksiom, with financial support from the Norwegian Arts Council and was first performed at Ultimafestivalen / Nordic Music Days in 2014, with Stine Janvin Motland as the soloist.

PHOTO: GRETE ZAHL KVAKLAND

MARTIN RANE BAUCK

Martin Rane Bauck (født 1988 i Oslo) har studert komposisjon med bl.a. Bjørn Kruse, Asbjørn Schaathun og Peter Tornquist ved Norges musikkhøgskole i Oslo, med Gérard Pesson ved Conservatoire National Supérieur de Musique et de Danse de Paris, og med Bent Sørensen, Niels Rosing-Schow og Hans Abrahamsen ved Det Kgl. Danske Musikkonservatorium i København.

Han skriver hovedsaklig akustisk kammermusikk og har arbeidet med renommerte utøvere som ensemble recherche, Cikada, Oslo Sinfonietta, asamisimasa, Bergen Domkor, Mimitabu, Scenatet og Nouvel Ensemble Moderne. I 2010 var han med på å starte Aksiom.

Misantropi IIIb 2014

Stykket er bestilt av Aksiom og ble urfremført i Grønland kirke i 2014.

www.martinbauck.no

Martin Rane Bauck (born in Oslo 1988) studied composition with, among others, Bjørn Kruse, Asbjørn Schaathun and Peter Tornquist at the Norwegian Academy of Music, Gérard Pesson at the Conservatoire National Supérieur de Musique et de Danse de Paris, and Bent Sørensen, Niels Rosing-Schow and Hans Abrahamsen at the Royal Danish Academy of Music in Copenhagen.

He composes primarily acoustic chamber music and has worked with renowned musicians such as ensemble recherche, Cikada, Oslo Sinfonietta, asamisimasa, Bergen Domkor, Mimitabu, Scenatet and Nouvel Ensemble Moderne. He co-founded Aksiom in 2010.

Misantropi IIIb 2014

The piece was commissioned by Aksiom and was first performed in Grønland Church, Oslo, in 2014.

PHOTO: MARTIN RANE BAUCK

RECORDED IN SOFIENBERG CHURCH, OSLO, 11-14 AUGUST 2015

PRODUCER: JØRN PEDERSEN

BALANCE ENGINEER: THOMAS WOLDEN

EDITING: JØRN PEDERSEN

MASTERING: THOMAS WOLDEN

BOOKLET NOTES: OLE ROBERT SUNDE

ENGLISH TRANSLATION: KARI DICKSON

BOOKLET EDITOR: HEGE WOLLENG

COVER DESIGN: ANETTE L'ORANGE / BLUNDERBUSS

COVER PHOTO: JAN OVE IVERSEN / OVER PARI

SESSION PHOTOS: JØRN PEDERSEN

ILLUSTRATION PHOTOS: PEXELS CREATIVE COMMONS / WIKIMEDIA CREATIVE COMMONS

PHOTO EDITING: ANETTE L'ORANGE / BLUNDERBUSS

THIS RECORD HAS BEEN MADE POSSIBLE WITH SUPPORT FROM:

ARTS COUNCIL NORWAY

FUND FOR PERFORMING ARTISTS

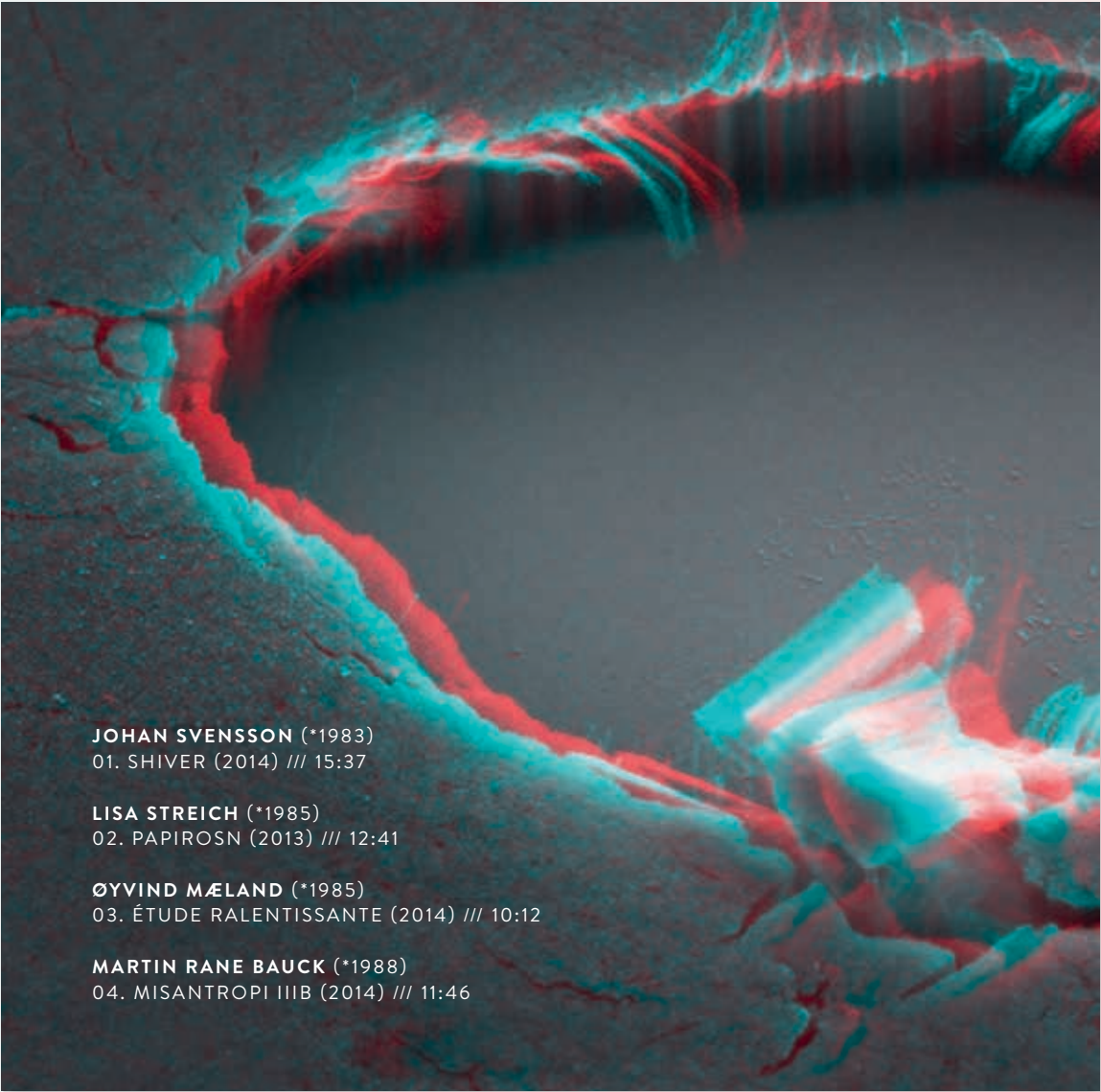
NORWEGIAN SOCIETY OF COMPOSERS

SPECIAL THANKS TO:

ERIK HØSØIEN

NORWEGIAN ACADEMY OF MUSIC

LAWO LWC1115
CLASSICS © 2016 LAWØ | © 2016 LAWØ CLASSICS
WWW.LAWO.NO

An abstract artwork featuring a dark, textured background. Overlaid on this are intricate, glowing lines in red and cyan. These lines form a complex, organic shape that resembles a map or a network, with a large, irregular opening in the center. The lines have a slightly blurred, ethereal quality, giving the impression of light trails or energy flows. The overall composition is dynamic and visually striking.

JOHAN SVENSSON (*1983)

01. SHIVER (2014) /// 15:37

LISA STREICH (*1985)

02. PAPIROSN (2013) /// 12:41

ØYVIND MÆLAND (*1985)

03. ÉTUDE RALENTISSANTE (2014) /// 10:12

MARTIN RANE BAUCK (*1988)

04. MISANTROPI IIIB (2014) /// 11:46